

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 77 0 К 073173 18 Квлз
Бања Лука, 15.3.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Горане Микеш, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића и Смиљане Мрше, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осуђене В.Т., због кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 169. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости, који је поднио бранилац осуђене, адвокат Д.Т. из С., против правоснажне пресуде Окружног суда у Приједору број 77 0 К 073173 18 Кж 2 од 28.5.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 15.3.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Приједору број 77 0 К 073173 16 К од 03.01.2018. године, која је потврђена пресудом Окружног суда у Приједору број 77 0 К 073173 18 Кж 2 од 28.5.2018. године, оглашена је кривом оптужена В.Т. због кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 169. став 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС), те осуђена на новчану казну у износу од 1.000,00 (хиљаду) КМ. На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС), оштећени Љ.В., са имовнинскоправним захтјевом, упућен је на парницу. На основу члана 99. став 1. ЗКП РС, оптужена је обавезана да плати трошкове паушала, у износу од 250,00 КМ.

Против наведене пресуде Окружног суда у Приједору број 77 0 К 073173 18 Кж 2 од 28.5.2018. године, бранилац осуђене, адвокат Д.Т. из С., поднио је захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), због повреде Кривичног закона и битних повреда одредба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке з), г) и к) ЗКП РС, са приједлогом да се укине другостепена пресуда и осуђена ослободи од кривичне одговорности.

У смислу члана 353. став 1. ЗКП РС, достављен је републичком јавном тужиоцу Захтјев са списима предмета, па је у поднеску број Т22 0 КТЗ 0007194 18 од 10.9.2018. године, замјеник главног републичког јавног тужиоца, Светлана Брковић, предложила да се Захтјев одбије, као неоснован.

Приликом одлучивања о Захтјеву, ово вијеће се, у смислу одредбе члана 354. став 1. ЗКП РС, ограничило само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Захтјев није основан.

У смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, Захтјев се може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, а уз ограничења прописана у ставу 2. и 3. истог законског прописа.

Аргументи из Захтјева, којима се указује на повреду Кривичног закона из члана 312. тачка г) у вези са тачком в) ЗКП РС, кроз тврдњу да, у конкретном предмету, није примјењен као блажи, кривични закон који искључује кривично гоњење у недостатку приједлога оштећеног, нису основани.

Наведена теза одбране о Кривичном законнику Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 64/17, у даљем тексту: Кривични законик), као блажем закону, коју одбрана износи током првостепеног поступка, слиједи у жалби на првостепену пресуду, те наглашава у овом Захтјеву, заснива се на аргументима да Кривични законик, који је ступио на снагу 18.7.2017. године, дакле, након извршења дјела, за разлику од Кривичног закона који је био на снази у вријеме извршења дјела (17.8.2015. године), кривично гоњење за основни облик кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 150. став 1., условљава приједлогом оштећеног, па тврдећи да тај приједлог оштећени није поднио у року прописаном одредбом члана 213. став 2. ЗКП РС (три мјесеца од дана сазнања за кривично дјело и учиниоца), Захтјев закључује да је Кривични законик блажи у конкретном случају јер, у одсуству приједлога оштећеног, искључује кривично гоњење оптужене.

Изнесене тврдње Захтјева, немају упориште у садржају списка предмета.

Наиме, према одредбама члана 169. КЗ РС, који је важио у вријеме извршења дјела и по којем је кривични поступак покренут у овом предмету по оптужници јавног тужиоца, није прописивао да је потребан приједлог оштећеног за кривично гоњење овог кривичног дјела у основном облику из става 1. цитиране законске одредбе. Осим тога, такав приједлог оштећени је поставио на главном претресу дана 13.01.2017. године, када је саслушаван у својству свједока, а након што је у току првостепеног кривичног поступка донесен Кривични законик, који је ступио на снагу 18.7.2017. године, који кривично гоњење за основни облик овог кривичног дјела из члана 150. став 1. условљава приједлогом оштећеног, оштећени се у писменом приједлогу од 01.9.2017. године (на који одбрана није

имала приговора на главном претресу 06.12.2017. године), јасно и децидно изјаснио да тражи кривично гоњење оптужене.

Како је новим Кривичним закоником, који је ступио на снагу након извршења кривичног дјела, кривично гоњење за наведено дјело условљено приједлогом оштећеног, а оштећени је такав приједлог благовремено поставио, онда је побијаном пресудом правилно примјењен Кривични закон, у смислу одредбе члана 4. став 1. КЗ РС, када су радње оптужене, критичног догађаја, правно квалификоване као кривично дјело угрожавање сигурности из члана 169. став 1. КЗ РС, који је био на снази у вријеме извршења дјела (прописана новчана казна или казна затвора до једне године), јер Кривични законик који је ступио на снагу након извршења дјела није блажи закон с обзиром да за исти облик кривичног дјела (члан 150. став 1. тог закона), прописује новчану казну или казну затвора до двије године, и тиме већи посебни максимум казне затвора.

Ради тога нема мјеста основаности тврдње Захтјева да је побијаном пресудом учињена повреда Кривичног закона из члана 312. тачка г) у вези са тачком в) ЗКП РС.

Надаље, у образложењу Захтјева, садржана је тврдња да је, одбијањем доказног приједлога одбране да се изврши увид у новински текст из „Независних новина“ од 20.8.2015. године, који се садржајем односи на критични догађај, као и да се саслуша у својству свједока новинар, Д.С., као аутор тог чланка, повријеђено право на одбрану.

Наведени аргументи из Захтјева, у прилог тврдњи о повреди права на одбрану, и тиме битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, нису основани. Наиме, у првостепеној пресуди (страна 4. пасус 4), у складу са обавезом из одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, дати су образложени разлози из којих нису уважени наведени доказни приједлози одбране, са аспекта његовог значаја за правилност и потпуност чињеничне основе првостепене пресуде, а затим и разлози у другостепеној (страна 2. пасус 4), за жалбене приговоре у оквиру наведеног жалбеног основа повреде права на одбрану.

Цијенећи наведено, и дискреционо овлаштење суда да, у смислу одредбе члана 278. став 2. ЗКП РС, одбије извођење понуђеног доказа (када оцјени да околности које странка или бранилац желе да докажу немају значај за предмет или је понуђени доказ непотребан), у конкретном случају, није повријеђено право оптужене на одбрану и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Надаље, у Захтјеву се наводи да је првостепена пресуда заснована на незаконитим доказима, и то потврди о привременом одузимању предмета-пиштоља, да није извршено отварање и преглед привремено одузетих предмета у складу са одредбом члана 135. став 1. и 2. ЗКП РС, те се указује на пропусте у погледу наредбе за одузимање предмета у смислу члана 129. и члана 130. ЗКП РС, те да се, на тим доказима, као незаконито прибављеним, не може заснивати пресуда.

У суштини, изнесим аргументима из Захтјева, указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, која је издвојена као посебна битна повреда, и по ком основу се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, овај ванреди правни лијек, не може поднијети.

Идентичне приговоре, са аспекта садржаја, одбрана је износила у жалби против првостепене пресуде, у оквиру истог жалбеног основа члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, које другостепени суд није прихватио, као основане, и о томе дао образложене разлоге у пресуди (страна 2. пасус 6). Ради тога су без основа изнесени приговори из Захтјева, и са аспекта права на одбрану, у сегменту права на образложење у пресуди другостепеног суда у вези са жалбеним приговорима.

Аргументима из Захтјева, оспорава се и правилност оцјене доказа, изведених на главном претресу и тиме правилност закључка да је осуђена починила кривично дјело, за које је оглашена кривом. Износи се, у одређеним сегментима, садржај исказа свједока и поново врши њихова анализа, те посебно оспорава правилност оцјене налаза вјештака медицинске струке оптужбе и одбране и тиме оспорава правилност чињеничних утврђења у погледу квалификације тјелесних повреда, које је задобила оптужена критичне прилике.

Цијенећи суштину изнесних аргумената из Захтјева, несумњиво произилази да се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде и тиме правилност закључка о кривици осуђене, што представља ревизију утврђеног чињеничног стања, по ком основу се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, овај ванреди правни лијек, не може поднијети.

Из наведених разлога, и на основу члана 355. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић